

ad § 26.

Selvom Hovedreglen er den, at ethvert Grundstykke skal indhegnes — de nærmere Bestemmelser om Hegns Art og Konstruktion hører med sine mange Detailler og med Henblik paa stadig opdukkende nye Konstruktioner og Former for Indhegning hjemme i Bygningsvedtægten, jfr. Stk. 3 — bør der være Adgang til at indrømme Undtagelser fra Hovedreglen. Naar t. Eks. henses til det amerikanske System med Gader og Bebyggelse gaaende i eet som et fælles Anlæg uden Hegn, er der i saadanne Tilfælde Spørgsmaal om en byplanmæssig bestemt Form for Bebyggelse, der, naar den er fastlagt, ikke bør ændres hverken i Hovedsagen eller paa de enkelte Grunde, og det vil være naturligt ud fra dette Synspunkt, at der skabes Sikkerhed for Ordningens Overholdelse gennem anmærkningsfri Lysning af de med Ordningen forbundne Bestemmelser.

Ved den for Tiden hyppigt praktiserede Bebyggelse i Stokke med kombinerede Færdsels- og Havearealer mellem Stokkene eller med stort fælles Gaardanlæg har der vist sig forskellige Vanskeligheder med Hensyn til Opretholdelse af Orden, Inddeling af Færdslen, Vedligeholdelse, Belysning m. m. Selvom saadanne Arealer er privat Areal, bør de, da de paa visse Punkter tjener som Gade og Færdselsled, dele Vilkaar med saadanne. Under den nuværende Retstilstand er disse Forhold søgt ordnet gennem Tinglysning af herpaa sigtende Bestemmelser paa de paagældende Ejendomme; men paa Grund af Ønskeligheden af at have det fornødne Indseende hermed og navnlig et virkningsfuldt Grundlag for Indskriden mod og Mulighed for Afhjælpning af senere konstaterede Mangler (f. Eks. ved Vandafledning) ved daarligt holdte, frie Arealer bør Bestemmelsen kunne komme til Anvendelse ogsaa paa bestaaende Ejendomme.

ad § 27.

Bestemmelserne i Stk. 1 maa anses for paakrævet til Opnaaelse af ordnede og planmæssige Forhold med Hensyn til Udøvelsen af Raadighed over Gader. Som Led i disse Bestræbelser bør ogsaa de tidligere omtalte Bestemmelser i § 14, Stk. 3 og 4 anses, idet alt i Brug værende Gadeareal udgaar af Matrikulen.

Det fastslaas i Loven, at Grundejernes Raadighed og naturlige Byggeret ophører ved Gadegrænsen (Udvidelseslinie, Byggelinie). Nærmere Bestemmelser, om i hvilket Omfang fremspringende Bygningsenkeltheder kan tillades, hører naturligt hjemme i Bygningsvedtægten.

Benyttelsen af Gadeareal giver den enkelte Grundejer en Særfordel i Forhold til Stadens øvrige Borgere, hvorfor det er rimeligt, at der erlægges en Afgift for saadan Benyttelse, naar denne gaar ud over visse, til en Bebyggelse hørende nødvendige tekniske Foranstaltninger. Det vil være naturligt at graduere Afgiftsberegningen saaledes, at de højeste Ydelser falder paa Fremspring med rent bygningsmæssig Udnyttelse.

Under Hensyn til den Udvikling, der stadig finder Sted, er det nødvendigt, at Magistraten faar Hjælp til at lade foretage visse Forandringer ved Gaders Indretning eller Anlæg, som skønnes nødvendige eller tilraadelige af færdselsmæssige eller andre almenlige Hensyn, medens Foranstaltninger, der er saa vidtgaende, at de grænser op til de ved en Gades Nedlæggelse fremkommende Forhold, maa paaregnes gennemført ved Regulering eller Ekspropriation, jfr. § 28 og Bemærkningerne til Paragraffen.

Gaderne har tidligere i mange Kvarterer været Børnenes eneste Tilholdssted i fri Luft. Men medens de ændrede Færdselsforhold nødvendiggør, at Børnene holdes helt borte fra Færdselsgader, er det ubilligt at forbyde deres Leg og Færden paa visse Gader, der uden Ulempe vil kunne spærres for Gennemkørsel.